

МОЈА ШКОЛА

О мојој школи размишљала сам и пре него што су ме мама и тата уписали у први разред, сада већ далеке 2015. године. Године су пролазиле, и прошло их је већ седам, како је моја школа све више постајала баш моја. Због свега што ми школа пружа, сачувала бих је само за себе и моје добре другарице и другове, загрила бих је, да могу, како бих и сама знала колико ми значи.

У седмом разреду обавезе су нам веће него у претходном периоду. Лекције, па тиме и учење, постаје све озбиљније и захтевније. Из ђачког угла, понекад буде напорно, а опет, школа је место где се нове генерације спремају за неке будуће изазове и од велике важности су знања које свакодневно стичемо. Када то схватимо, обавезе постају занимљив подухват за сваког ђака. Оно што нам делује тешко, уколико нам постане занимљиво, далеко лакше се може савладати. Мој тата уме да каже како се странице сваке књиге лакше листају ако је присутан осмех на лицу. Кад год то спроведем у дело, учење иде веома добро, јер тада учим са изузетним интересовањем. Заправо, трудим се да увек буде тако. Не, не очекујте превише, нећу вам одати баш све тајне. Нећу вам рећи да ли Ксенија воли Марка, да ли се Бојани допада Милош и да ли је Марко заљубљен у Ирину. Рећи ћу вам само да је и због првих љубави моја школа једно прелепо место које ће свако од нас памтити целог живота. Понека тројка, јединица или четворка, моћи ће и да се поправи, али ће успомене записане у срцу остати тамо заувек. Остаће и сећања на моју школу и по неким нашим ситним несташлуцима која, након неког времена, постају обележје једне генерације.

Уместо њих, хајде да оно по чему ћемо памтити нашу школу буде стечено знање, нека лепа дружења, рођендани, неки наши мали или већи успеси. Све ово је моја школа, али знања, пријатељства и прве љубави, остаће нам заувек закључне оцене.